

Nouzovský žurnál 3

XX. ročník 2006

Velký tah aneb vrchol sezóny

3

Poslední výprava před táborem pro nejlepší do Berouna

Space Center Nouzov 2006

6

Tiskové zprávy z průběhu tábora

Všechny cesty vedou do Říma

10

Turistický zájezd do Itálie

Informace a zajímavosti

19

Informace o akcích budoucích i minulých, zajímavosti, kuriozity, slavné výroky

← Obrázek na titulní straně:

Základna Space Center Nouzov v červenci 2006

Nouzovský Žurnál, ročník XX, číslo 3

vyšlo 6. října 2006 v Kolíně - uzávěrka 1. října 2006

foto: Slon, Píďa, Bětka, Ještěr, Šed'a, archiv Průzkumník

příspěvky jsou redakčně upravovány

číslo 4 vyjde v prosinci 2006

internet: <http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail: info@pruzkumnik.cz

Velký tah aneb vrchol sezóny

Aleš

Beroun 22. - 25. 6. 2006

Každý rok se pro osm nejlepších táborníků z Průzkumníku pořádá akce zvaná Velký tah. Jedná se zpravidla o vícedenní výlet se speciálním programem, který je hrazen oddílem. Jako organizátora mě velmi trápila myšlenka, že nebude překonán loňský Velký tah do Harrachova, který připravila Petronela. Jeho vrchol v lanovém centru nastavil laťku opravdu vysoko. Nezbývalo tedy, než sáhnout po adrenalinových zážitcích, které ještě nikdo ze zúčastněných nemá. Volba padla na paintball, hru na vojáky s pistolemi a barevnými kuličkami.

Finální sestava se ustálila na sedmi dětech (Motyka, Albín, Ted, Nikča, Kozel, Houmr a Vějdy) a sedmi vedoucích (Píďa, Lucka, Áťa, Monča, Sini, Jeník a já). Sešlo se nás 13, protože Sini nemohla opustit praxi v nemocnici, a tak byl její příjezd plánován až na páteční večer. Na nádraží jsme ještě obřečeli, že nejedou Janička

a Morče, a vyrazili jsme vlakem do Berouna vstříc novým zážitkům. Cesta vlakem proběhla nad moje očekávání úplně normálně, ani kluci z Káňat nestihli vymyslet během hodiny a půl žádnou kravinu, kterou by na sebe upozornili naše spolucestující, nedej bože průvodčího.

Z nádraží v Berouně jsme vyrazili na jistotu podle mapy do autokempu Plešivec. Beroun je docela pěkné město, centrum je zrekonstruované a například místní policie má více než luxusní centrálu. V kempu jsme zaplatili usměvavé paní kempařce (ještě aby se neusmívala, když jí dáváme peníze) ubytovací poplatek, postavili jsme stany a uvařili si chutné večeře. Žádný z přítomných táborníků nebyl neznalým zelenáčem, a tak nebylo překvapením, že většina z nás povečeřela chutný kuřecí či vepřový steak. Ještě než poslední gurmáni stačili spořádat svoji porci masa, tak se rozjel fotbalový zá-

pas s Albínovým házenkářským minimičem. O konečný výsledek se dosud vedou spory, ale je jasné, že jsme vyhráli MY. Po fotbale jsme se odhodlali do sprch. Ty byly k našemu údivu placené, ač se mi zdá nehoráznou drzostí za něco podobného peníze požadovat. A tak jsme stylem „co nejvíc lidí za 20 Kč“ obsadili sprchy na pěkně dlouho. Večer ještě naši kluci poškádlili holky, co bydlely naproti v chatkách, a kolem jedné jsme šli spát.

Ještě dobrou půlhodinu jsem se ve spacáku jen tak převaloval a nemohl jsem usnout. Pak jsem uslyšel hlasy. Nejdřív jsem myslel, že je to někdo od nás, ale to mi posléze přišlo divné. Podíval jsem se na Jeníka, zda spí. Nespál. Chvilí jsme se dohadovali, zda je to Lucka s Mončou, a nakonec jsme rozeznali stan a podívali se, kdo že nás to budí ze sna. Asi 10 lidí odnaproti z chatek bylo nalezlych kolem našeho doutnajícího ohně a byli náramně veselí, že ho obsadili (svůj vlastní si totiž nebyli schopni zapálit) a že je Klaun (asi jejich učitel) nevidí. Situace byla jasná, máme nového nepřítele a musíme ho co nejdříve vystrnadit z našeho území. Úkol to nebyl jednoduchý, nepřítel měl značnou převahu, a navíc jsme nechtěli budit ostatní. Nakonec se dílo zdařilo a studentici nás kolem půl čtvrté nechali na pokoji.

Ráno nás vzbudilo strašně vedro a nic na tom nezměnilo, že bylo teprve před osmou hodinou

ranní a my spali sotva čtyři hodiny. Umyli jsme se tedy, nasnídali se a kolem desáté jsme vyrazili na celodenní vycházku směr Křivoklát, Jencem příznačně nazývaném Křivokláda.

Již cesta do první vesnice nás přesvědčila, že místní kraj je životu nebezpečný. Řidiči jezdili jak šílení, a dokonce na nás troubili, i když jeli v druhém pruhu. Nakonec jsme zdárně dorazili do vesnice jménem Hýskov, které nikdo již neřekl jinak než Hejskov. Tam jsme překročili řeku Berouнку a bylo po problémech s dopravou.

Cestou na Křivokládu jsme potkali nerudného zahrádkáře, špatně přestavěný zámek, tři lesníky, chatu, kde nám dali úplně lahodně dobrou vodu, a několik obchodů, kde jsme nakoupili nanuky. Těsně před hradem jsme potkali naše „kamarády z noci“ a podle jejich oblečků jsme usoudili, že není možné, aby došli až sem pěšky (ono to bylo opravdu přes 20 km a v tomhle vedru...) a že museli jet vlakem. Na nádvoří jsme si dali předražené hranolky, prohlédli si studnu a vyrazili jsme na vlak, co nás měl přiblížit k Berounu. Na zastávce jsme potkali úplně mrtvou třídu pana Klauna. Nechápatě na nás koukali, jak dovádíme a jak vesele fotíme nejrůznější pózy. A to ještě ani netušili, že jsme ten den ušlapali přes dvacet kilometrů.

Vystoupili jsme v Hýskově a vydali se po smrtonosné silnici zpět do kempu. Záznak, že nás nic nesmetlo. Za slabou půlhodinu dorazila i

Romantik Jencek

Ted vyhoštěn ze stanu

Klaunova skupina a byla dosti rozčarovaná, že jsme je předběhli, asi nikdy neslyšeli o mapě. Absolutní vítězství jsme ovšem slavili v momentě, když nám jedna holka začala vyprávět, že Klaun je šilenej a že je nutil jít celých patnáct kilometrů. Jeníkova odpověď „to my šli na Křivoklát pěšky“ ji srazil na kolena.

Večer se táhl v tradičním duchu - večere, koupel, pokec u ohně. Jen návštěva našich „kámošů“ se nekonala, asi byli zmožení pochodem. Ráno jsme opět nemohli dospát. Posnídali jsme, došli si vyčistit zuby a jen tak jsme posedávali ve stínu. Paintball jsme měli objednaný na druhou hodinu. Kolem půl jedné jsme si sbalili maskáče a bundy do batohů a vyrazili na místo určení. Bylo to přes celý Beroun a ještě kousek dál, a tak jsme to stihli jen tak tak. Když jsme dorazili, již na nás čekal náš instruktor. Byl to moc milý pán a vše nám vysvětlil - jak střílet, jak si nasadit masky i jak hrát. Rozdělili jsme se do dvou týmů (žlutý - Kozel, Houmr, Nikča, Monča, Motyka, Sini a já a červený - Jenik, Píďa, Vejdy, Ted, Albín, Lucka a Áťa) a pustili se do hry. Nejprve jsem měl strach, že zásah kuličkou bude bolet, ale po několika prvních smrtích jsem zjistil, že to nic není, a tak jsem se směle vrhl do dalších bojů. Ostatní na tom byli asi podobně, jelikož souboje byly velmi vyrovnané a rozhodoval každý úspěšný zásah. Náš instruktor nám neustále dával nové rady a předkládal nám nejruznější herní varianty, takže taktika jednotlivých týmů se neustále měnila a občas rozhodovalo jen štěstí. Ačkoli bylo strašné vedro, tak každý během asi tří a půl hodiny vystřelil 200 až 300 kuliček. Vyčerpání, ale plní zážitků a nadšení jsme se večer vraceli do kempu. Večer se nemluvalo o ničem jiném, než kdy kdo koho zabil, či jak kdo dostal smolný zásah přímo mezi oči.

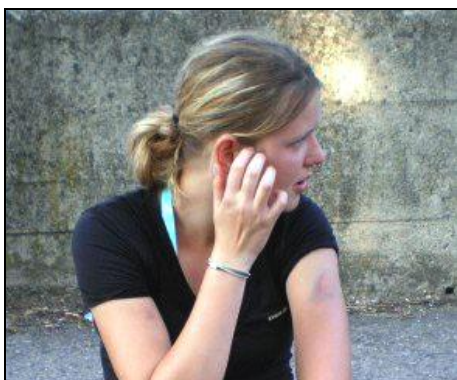
V neděli jsme už jen vstali, sbalili stany, batohy, snědli spoustu nanuků, movitější si zašli na krokety, a vyrazili jsme směr Beroun na vlak. Na nádraží jsme zjistili, že má 20 minut zpoždění, a tak nezbyvalo jiné volby, než nahlédnout a popřípadě ochutnat obsah místní limonádovny (okénko, kde měli asi 20 druhů točené limonády po 8 Kč / 0,5 l). Cesta vlakem proběhla opět bez konfliktů, na nástupišti jsme se rozloučili hlasitým pokřikem a rozešli jsme se domů. Pevně doufám, že za rok se Velký tah vydaří ještě lépe. A proto byste měli chodit na co nejvíce výletů, abyste se ho mohli taky účastnit.

To nejsou mimozemšťani, ale Průzkumníci připravení na paintball

Áťa v akci

Áťa po akci s modřinou

Space Center Nouzov 2006 - tiskové zprávy

Nouzov 8. - 29. 7. 2006

1. den – 8. 7. 2006 (Jeník)

První den přijely děti se čtyřmi vedoucími do tábora, kde je ihned přivítali ostatní instruktoři, kuchyň a felčar. Po ubytování proběhlo rozdělení do čtyř crews pod vedením důstojnictva v apartních modrých kombinézách. Členové posádek si posléze navrhli svůj mission patch, název a originální představení. Večer u ohně proběhlo vyhodnocení a vyhlášení výsledků. Nakonec zajistila zábavu kytara a její pán Jenček. Děti usnuly za libých tónů Betyncina saxofonu.

2. den – 9. 7. 2006 (Aleš)

Druhého dne si Průzkumníci mohli přispat, páč byla neděle, a tudíž si museli na první rozvíčku ještě den počkat.

Po tradiční dopolední práci přišla činnost mnohem zábavnější - sestavení přístroje na měření výšky pomocí úhlů a následné měření táborových staveb.

Po chutném obědu se posádky pustily do výroby kartonových letadel. Někteří se do toho vrhli opravdu po hlavě a vesele lepili hangáry a řídicí věže.

Večer se v jídelně konalo promítání. V programu se našly takové perly jako start raketonoplánu či Rákosníček. Nakonec kolem půl jedenácté všichni spokojeně ulehli a nechali si zdát o ještě lepších zážitcích.

3. den – 10. 7. 2006 (Píďa)

Třetí den tábora začal zcela normálně, nikdo netušil, co přijde večer. Po vydatné snídani jsme použili svoji energii na práci. Po svačině nastal dlouho očekávaný start letadel. Mnoho z nich bylo nádherných, jiné prosté, jedny se skoro házely a další stěží odstartovaly, ale přilíhli jich neletalo. Avšak letecký personál se mohl vynasnažit, aby bylo o vše postaráno nanejvýš profesionálně. Vše proběhlo v naprostém pořádku až na srážku jednoho letadla 4. crew s měřidlem. Po obědě a poledním klidu jsme se převlékli do plavek a vrhli se do rybníka. Po chvíli se prosté koupání změnilo na skoky do vody a soutěž o nejlepšího placáka., který nakonec vyhrál Tom. Téměř všichni odcházeli do tábora s rudým tělem. Po převléknutí jsme si do rukou sebrali sekery a pily a vyrazili do lesa stavět zá-

chranné moduly. Odpoledne se tedy odehrálo sháněním soušek, větví a listů. Když bylo vše OK, vrátili jsme se do tábora, to však nebyl konec. Po večeři následoval nástup, kde proběhlo dlouhé a napínavé losování dvojic, které spolu musely následujících 24 hodin přežít na provázku dlouhém dva metry zavázaném na zápěstích. Při losování vznikly i takové dvojice jako Kozel a Kachna, Fred a Kryštof či Jeník a Áťa. Večeřka byla dřívě, aby se všichni stihli uložit do stanů po dvojicích, jak byli svázáni. Hlídnání bylo také neobvyklé. Místo normálních dvou lidí hlídali hned čtyři.

4. den – 11. 7. 2006 (Bety)

Na čtvrtý den tábora zřejmě nikdo nezapomene. Vstali jsme sice jako obvykle, měli rozzcvičku, čistili si zuby, snídali a pracovali, koupali se v rybníce, hráli vybíjenou, svačili, obědvali, večereli, četli si a pobíhali po tábořišti. To všechno, ale v rámci náročné (jak pro koho) a neopakovatelné mise Gemini, kvůli které byli všichni svázáni ve dvojicích za zápěstí od předešlého večera až do chvíle pár minut po 22. hodině. To se nedá popsat, to se musí prožít...

Hned po rozpojení blíženeckých dvojic se všechny družiny přesunuly na spaní do lesa, ale hlavně s výškoměry a buzolami a dalším vybavením na louku na Tejnici, kde ve třech časech (22:55, 2:30 a 4:08) bylo možné pozorovat přelety družin Iridium. Po prvním zaměření krátce před 23. hodinou se všechny posádky uložily v lese ke spánku.

5. den – 12. 7. 2006 (Jeník)

Spaní proběhlo v lese s pozorováním Iridií. Taktéž byla objevena Diskohvězda. Ráno spali astronomové déle, aby kompenzovali vzniknouví spánkový dluh. 2. dopoledne probíhaly odbornosti. Odpoledne byl po vydatném obědě zahájen trénink Sudoku a jednotlivé družiny chodily postupně obsluhovat kanadskou ruku. V noci byli na řadě důstojníci s jedním specialistou, kteří měli možnost dosavadní výsledek zvrátit.

V noci se stala nedobrá věc. Space Center navštívili diverzanti. Floutky na motorce házející dýmovnice a probodávající pneumatiky se bohužel nepodařilo dopadnout.

6. den – 13. 7. 2006 (Monika)

Po budičku, snídani a nástupu Průzkumníci nastoupili na 1. dopolední zamětnání. Po práci přišlo učení. Naobědvali se a na místo poledního klidu jim kuchař přinesla čtyři obrovské kýbly

s agarem. Úkolem každé z družin bylo sníst ho co nejvíce. Odpoledne nás navštívil novinář z Kolínského deníku a my se věnovali nácviku poplachů.

Před večeří proběhlo velké focení. Po ohni večerní program pokračoval turnajem „Od soumraku do svítání“ v Sudoku.

7. den – 14. 7. 2006 (Sini)

Dnešní den začal o dost později, protože po nočním turnaji byli všichni značně ospalí. Po pozdní snídani dále pokračoval odpočinek. Po obědě, ke kterému byly francouzské brambory, jsme vyrazili do lesa zahrát si hru Latrina, ale kvůli prudkému dešti jsme se museli předčasně vrátit a hrát hry v jídelně.

8. den – 15. 7. 2006 (Bety)

Eighth day of our stay in the Space Center in Nouzov started according to the day plan at 7.30 am. Whole morning program was classic: breakfast (bread with blueberry jam and tea), first morning occupation (third crew had kitchen service), a snack, second morning occupation (seminaries) and a lunch (fruit dumping and goulash soup). After midday rest all the crews

Letecký den

Nerozlučná dvojčata

set off to search four pieces of asteroids which have Allen near our center last night. All the "stones" - was found and taken to the center. The rest of the afternoon we could start to create our sun-clock. Dinner was at the same time as usual. After sunset we were testing our memory by watching "Rákosníček" (13 tales). Volunteers could watch a more after Rákosníček - Around the World in 80 Days. It was real end of our day when the movie finished.

9. den – 16. 7. 2006 (Kikina)

Druhý nedělní den tábora začal obvyklým prodlouženým budíčkem v 8.30 hodin. K snídání si Průzkumníci zaplnili žaludky lahodným kakaem s loupákem a už rychle na nástup a poté na pravidelné pracovní povinnosti. Po zeleninové svačině proběhly odborné semináře a po obědě odstartoval azimutový závod. Pravidelná akce tábora, bez které by to opravdu nešlo. Táborníci si vylosovali čas svého startu a okolo 15. hodiny vyběhl první závodník s buzolou hledat cedule určené azimutem. Celý závod tradičně zabral obě dvě odpoledne. Večer se uskutečnil test bystrosti ze včerejšího promítání večerníků o Rákosníčkovi. Nakonec byly vyhlášeny výsledky azimutového závodu. Za kořata to byl Kryštof a za velké Houmr a Motyka.

10. den – 17. 7. 2006 (Aleš)

Druhé pondělí tábora se Průzkumníci probudili do krásného a slunečného dne. Dnes bylo jejich úkolem sestrojít a přesně naměřit čas pomocí slunečních hodin. Dopoledne bylo standardní - práce (dřevo, oheň atd.) a pak odbornosti. Po poledním klidu se všichni namaskovali a vyrazili do lesa na maskovací hru. Díky obrovskému vedru proběhla ještě malá vodní bitva a další vypečené hry, při nichž nezůstala ani nit suchá. Vydařený den zakončili táborníci ohněm.

Ve dne výhled do krajiny, v noci do vesmíru

11. den – 18. 7. 2006 (Sini)

V 7.30 nás probudil budíček 2. druhé družiny a začal normální táborový den. Po snídání se pracovalo a po svačině proběhly odbornosti. Odpoledne jsme se vyrazili koupat do rybníka. Po koupání se hrála hra v lese na obchodníky. Večer polovina tábora odjela na hvězdárnu v Ondřejově.

12. den – 19. 7. 2006 (Bety)

Slunce tohoto dne probudilo na tábořišti pouze něco málo přes polovinu z celkového počtu lidí, protože skupina vedená Alešem už nocovala pod Ondřejovskou hvězdárnou. Druhé dopoledne nás horko přimělo zahrát si opět nějaké ty vodní hry. Po obědě jsme se dali do balení batohů. V půl třetí druhá skupina opustila tábor a vydala se do Hatí. Odtud nás vlak dovezl do Ledečka a odtud do Chocerad. Oproti první skupině jsme využili PID a do Ondřejova jsme dorazili autobusem (saunou). Po necelých 24 hodinách tak došlo ke shledání všech účastníků tábora u rybníka nedaleko Ondřejova. Po vykoupaní, uvaření večere a najedení vyrazili zájemci z druhé skupiny na noční pozorování do západní kopule hvězdárny (Jupiter a měsíce, Ramínko ...). Kolem půlnoci všichni umírali pod hvězdnou oblohou.

13. den – 20. 7. 2006 (Jeník)

Ráno se členové posádek vzbudili u rybníka a většina z nich vyrazila na ondřejovskou hvězdárnu, kde dostala obšírnou přednášku týkající se historie, současnosti a fungování této části astronomického ústavu AV ČR. Poté proběhlo krátké volno a rozchod na zmrzlinu., cesta zpět do Space Campu v Nouzově. Zde na nás čekala televize, vždyť mediální propagace je důležitou součástí vesmírného výzkumného programu. Po večeri byl připraven pro zájemce seminář o vzniku a fungování vesmíru.

14. den – 21. 7. 2006 (Aleš)

Už ráno bylo jasné, že bude opět vedro. A bylo. Poslední den před návštěvákem se nesl ve znamení generálního úklidu. Po svačině se táborníci vrhli na zdokonalení svých znalostí a dovedností. Po obědě následovala technicky náročná etapa - stavba raket z PET lahví. První testovací starty dopadly katastrofálně. Pokud raketa po startu nenarazila do země, stromu či jiného táborníka stal se z ní celkem slušný rozprašovač vody. Inženýři a technici jednotlivých posádek pečlivě analyzovali výsledky a po razantních úpravách svých raket se všichni opět

sešli u startovací rampy k druhým testovacím startům. Ty již dopadly mnohem lépe, a tak se již mohli všichni těšit, až svou raketu odpálí před maminkou či tatínkem. Po ohni se všichni zachumlali do spacáků a těšili se na další den.

15. den – 22. 7. 2006 (Sini)

Dnešní den je úplně jiný než všechny jiné dny na táboře. Dnes se na nás totiž přijeli podívat naši rodiče, prarodiče, příbuzní a kamarádi. Ráno se pracovalo a k obědu proběhly tradiční řízy s bramborem. Po dlouhém poledňáku došlo na dodělávání programů pro rodiče. Po 16.00 hodině propukl tradiční návštěvákový program, který byl zakončený večerkou.

16. den – 23. 7. 2006 (Bety)

Tento den začal o hodinu déle než obvykle, a to z toho důvodu, že byla neděle, budíček byl posunut a osvěžující ranní rozcvička byla pro dnešek vynechána. Dopoledne proběhlo klasicky - jedna družina kuchyň, zbytek úklid a dřevo. Po svačině se starší děti byly něco učít o první pomoci a mladší si malovaly na kameny souhvězdí zvěrokruhu. Po obědu, jehož součástí byly megality z rybích prstů na bramborové hoře, se konal již 11. ročník vědomostní soutěže Nouzovský desetiboj. Možnost zasoutěžit si měli pro tentokrát i někteří vedoucí a nejmladší instruktoři. Výsledky byly pestré, avšak současný držitel poháru Houmr nebyl poražen. Nejspíš s vítězstvím počítal, a tak putovní pohár pro vítěze zapomněl doma. Po dlouhém relaxačním osobním volnu byl zapálen oheň a zpívaly se písně. Nejdříve sóla lidí sedících společně na jedné lavičce a po přesunu do jídelny se zapělo ještě několik písní za doprovodu kytary.

17. den – 24. 7. 2006 (Jeník - nedodal)

18. den – 25. 7. 2006 (Monika)

Ráno se zdraví Průzkumníci vzbudili v lese u Sázavy. Po snídani a úklidu dočasného stanoviště pokračovali v cestě do Sázavy, kde je čekala návštěva kláštera. V Sázavě byli mnohem dřívě, než měli naplánovanou prohlídku, a proto si mohli dopřát rozhod. Po 12. hodině už čekali před klášterem, kde Betynka rozdala otázky, na které jim odpoví buď vlastní vědomostí, nebo výklad. Každá družina začala odpovídat na otázky, které věděla. V jednu hodinu jim milá průvodkyně ukázala místo pro bathy, díky tomu si mohli užít prohlídku v klidu a bez zátěže. Závěr prohlídky byl věnován tradičnímu hledání hvězdiček na věži kostela, jejichž nale-

Odpalování raket

zení slibuje splnění svého tajného přání. Po relaxaci v klášterní zahradě odešli hledat místo ke koupání a vaření. Super místo doporučila Větrák, šli k její babičce na chatu. Uvítala je velice milá paní s manželem a bráchou Větrákem. Po pěkném odpočinku s teplou večerí Průzkumníci odešli na zastávku, aby se dostali do Lštění.

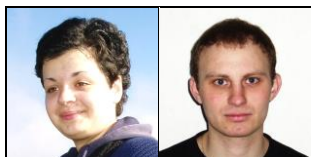
19. den – 26. 7. 2006 (Sini)

Toto ráno si Průzkumníci užívali toho, že nespali v táboře a že nemusí na rozcvičku a pracovat a všechno co normálně. Probudili jsme se kousek za zříceninou hradu Zlenice. Rozdělali jsme oheň, uvařili polívku a přikusovali chléb. Jelikož jsme nebyli všichni zdraví, zrušila se plánovaná návštěva Hrusic. Takže jsme dopoledne strávili odpočíváním, pospáváním a třeba i četbou ve stínu hradu. Lenošení bylo dost, a tak jsme vyrazili na vlak. Ve Lštění jsme ještě hodinku strávili v místní restauraci a krámku, a když už byl čas, dorazili jsme na zastávku. Z Hatí se doklopýtat do tábora, vybalit, najíst a pro některé nemilá věc, ale znovu sbalit spacák a vyrazit do záchraného modulu. Každá crew tak strávila jeden z posledních večerů ve svém přístřešku.

20. den – 27. 7. 2006 (Bety)

Ráno se všichni probudili v přístřešcích. V devět hodin každá družina vyslala dva členy do tábora pro snídani, která byla poté snědena taky v přístřešcích, kde jsme si mohli užívat odpočinku až do svačiny. Po návratu do tábora proběhla jedna z posledních etap - záchod, a také střílení ze vzduchovek na terče. Po obědě proběhla tradiční potrhlá olympiáda a den jsme zakončili posezením u ohně a zpěvem.

21. den – 28. 7. 2006 (Jeník - nedodal)

Všechny cesty vedou do Říma

*Duda, Slon
Itálie 31. 7. - 8. 8. 2006*

Nejprve na objasnění cože to bylo za akci. Někdy v dubnu či květnu jsme seděli a přemýšleli, kam letos vyrazíme o prázdninách. Padl návrh vyrazit na roadtrip do Itálie a zastavit se tam, kde je libo. Teda až po zjištění, že Olymp je v Řecku. A tak byl nápad na světě. Složení bylo jasné již na začátku, tedy Aleš, Slon, Duda, Sini a později se připojil ještě Ještěr. Mnoho večerů jsme debatovali, kamže všude chceme, ale žádné větší detaily jsme neřešili. Navíc jsme odjezd naplánovali na následující den po skončení tábora, a tak nezbylo příliš času na promýšlení, tedy těch praktičtějších věcí. Tímto jsme se vám snažili nastínit, že jediné, co jsme věděli opravdu dobře, bylo, že jedeme do Itálie, do té šikmé země tam na jihu, která se vždycky jednomo z nás zdála rovná.

↑ *Náměstí Svatého Petra ve Vatikánu*

den 0. – pondělí, 31. 7.

Tímto číslem označme pondělní podvečer, kdy vyrazíme do kolínského Tesca nakoupit nějaké to jídlo, abychom netrpěli hladem. Nakupování je celkem bezproblémové, neb si každý hází do vozíku podle své chuti. Ono to stejně bude nakonec jedno, protože nás celý zájezd budou zasycovat památky a kulturní počiny všech možných i nemožných umělců. V Tesco potkáváme Marka Zalabáka s Majdou, což je pro naše plánování dost podstatné. Ujasňujeme si, kam vlastně chceme.

Odjezd je naplánován na osmou hodinu večerní a s menším zpožděním nám to i vychází.

Bologna a Pisa a jejich šikmé věže

Podle cestovního itineráře vyrazíme směrem na Vídeň. Za volant sedá Aleš. Naším nejbližším přítelem se tak stává vůz Škoda Octavia, který Aleš vypůjčil od rodičů.

den 1. – úterý, 1. 8.

V brzkých ranních hodinách překonáváme Rakousko a vstupujeme do cílové země, tedy do Itálie. Pro ty, kteří jedou v tuto chvíli prstem po mapě, vzali jsme to přes Klagenfurt, Villach a italské Udine, odkud jsme pokračovali směrem do Benátek.

Již před Benátkami začíná silně pršet, a tak začátek našeho zájezdu nevypadá příliš pozitivně. V Benátkách se nám nedaří najít levné místo na parkování, neb Benátky, jak jistě víte, leží na moři a krom několika málo parkovišť na okraji se dále dostat nelze. Obracíme tedy auto směrem na Boloňu s tím, že v Benátkách zastavíme cestou zpět.

Jsmo v Boloni, kterou nemůžeme vynechat, protože v průvodcích a jiných informačních zdrojích stojí, že zde má být nejstarší univerzita v Evropě. Z hledání této starobylé budovy nás rychle vyvedla slečna z informací, kterážto nám prozradila, že původní budova se již ve městě nenachází, ale ostatní budovy univerzity jsou prý všude kolem. A tak nás více než univerzita zaujaly šikmé věže, kterých je zde bezpočet. Nenecháváme si ujít návštěvu jedné z nich, a to

rovnou té nejvyšší ve městě - Torre degli Asinelli - vysoké 98 m s odklonem od svislice o 124 cm. Překonáváme velké množství schodů s mírným pesimismem v očích, zda nespadnou. Na vrcholu věže se nám naskýtá nádherný výhled na celé město.

Prohlídka věže se koná bez Sini, neb ta, jak jistě všichni víme, nemá výšky příliš v lásce. Uznáváme, že tohle vysoko opravdu bylo, a ještě k tomu nakřivo. Sousední věž - 48 m vysoká Torre Garisendia - je nakřivo ještě více, o celých 322 cm, a možná i proto je zavřená. V prohlídce města pokračujeme na náměstí Piazza Maggiore, kterému dominuje dóm San Petronio. A první italský problém je hned na světě. Staříčký hlídač si usmyslel, že batohy Aleše a Ještěra jsou akorát tak veliké, aby se do nich lehce skryla nějaká ta teroristická zbraň, a proto musel jeden z nich posečkat venku a tyto zbraně hlídat. Zcela náhodou se následně dostáváme na prohlídku velmi staré a bohaté univerzitní knihovny.

Kultury by pro dnešek stačilo. Je třeba také myslet na žaludek a zmrzlina je jistě to pravé, co si teď žádá. V jedné z mnoha cukráren si dáváme první italskou zmrzlinu, z které jsme všichni uneseni, neb za 2 eura jsme pořídili tři velká oření jakési špachtle, která zde nahrazuje náš kopečkovač.

Podle plánu neplánu, který stejně již naboural déšť v Benátkách, vyrazíme do Florencie. V autě skoro všichni spí, takže Slon, který tou

VŠECHNY CESTY VEDOU DO ŘÍMA

dobou řídí, hlasuje a diskutuje pouze sám se sebou, Dudu a napůl spící Sini, zda by nebylo dobré zatočit tady na Pisu, když je to tak blízko. Za dalších 30 minut se probouzí Aleš s otázkou:

„To už je ta Florencie?“

Odpověď: „Ta už byla.“, ho ani moc nevedla z míry a spokojeně usíná s tím, že Pisa je taky dobrá.

Kolem šikmé věže pobíhá velké množství turistů, a protože ani vstupné není příliš lákavé, kupujeme pouze prohlídku Baptisteria a dómu. Řekněme si to upřímně, s cizinci to tady vypadá třikrát hůře než okolo naší Pravčické brány. Ještě procházíme historický střed Pisy s malými obchůdky a vyrazíme k našemu pojízdnému domovu.

V místním Lidlu nakupujeme potřebnou vodu a jedeme hledat nějaké to místo na spaní. V plánu je kemp, který je na mapě. Díky Ještěrovu vrozenému talentu v navigování a sklonu k levé straně, nakonec kemp vpravo nacházíme. První hláškou této akce se tak stává prostě: „Doleva!“. Kemp nám přijde příliš drahý, ačkoliv teď už víme, že cena okolo 10 eur na hlavu je normální. Na pláži visí červené vlajky, jako že zákaz koupání, a tak slovo dalo slovo a míříme dál na Řím s tím, že cestou někde zastavíme u moře a tam zabívakujeme.

Po noční autoprohlídce několika přístavů, kterou Sini jako většinu nočních akcí autem zaspala, nalézáme pěknou pláž skoro jak na Hradištku (teda mnohem čistší) a okolo třetí hodiny ránu uléháme ke spánku.

den 2. – středa, 2. 8.

Ještě večer jsme se shodli na tom, že dnešek označíme za den odpočinkový. Ráno si dopřáváme delší spánek, lehkou snídani a hurá do plavek. Moře je pouhý kousek od našeho ležení, a tak se rázem ocitáme před rozlehlou vodní hladinou. Vrháme se do velkých vln a užíváme slané vody. Teda jak kdo. Během dopoledne se všichni stíháme pěkně spálit, ať máme dalších pár dní na co vzpomínat.

V podvečer vyrazíme do Říma, s tím, že zde najdeme kemp a zítřejší návštěvu hlavního města absolvujeme za pomoci městské hromadné dopravy. Ani jsme nevyjeli a kde se vzali, tu se vzali carabinieri (tedy italská policie). Kontrola dokladů, a to je vše. Čekali jsme to horší.

Na okraji Říma se nám podařilo najít obrovský kemp, na náš vkus až příliš luxusní. Aleše musíme přesvědčovat, že když se platí za stan, tak

Příslušníci papežské gardy

je myšleno za vlastní. Žije totiž v představě, že tam na nás bude čekat nějaký erární. Parkujeme vedle velkého karavanu a staví tedy ten náš. Erární tady jsou, ale v naprosto jiných cenových relacích. Sprcha přišla vhod a chvíli poté, co jsme dopili láhev italského vína, uléháme do spacáků.

den 3. – čtvrtek, 3. 8.

Ráno jedeme autobusem do centra. Řidič rocker okamžitě pouští na plné pecky Queeny a obyčejný dopravní prostředek se mění v rockový koncert. Z řidiče se vyklubal pěkný šoumen, který když nedrží volant v ruce, předvádí mohutné taneční kreace. Cesta díky němu utekla docela rychle. Stojíme tedy uprostřed Říma, ani nám nepřišlo, že překračujeme hranice městského státu Vatikán. Hranici tvoří jen taková malá modrá linka. Ocitáme se na Svatopetrském náměstí. To je to náměstí, jak tam jsou vždycky ty davy o Velikonocích. Vystáli jsme dlouhatánskou frontu, Sini si musí v 35 °C obléknout svetr, neb její holá ramena neprošla. Do baziliky Svatého Petra se nepouštějí spoře oděni návštěvníci. Ve frontě se v nás utvrzuje záporný postoj k našim západním sousedům - Němcům. Mysleli jsme, že se jako hulváti chovají jen na našich horách, ale oni se tak asi chovají všude.

Kolosální Koloseum

Překonáváme více jak pět set schodů a stojíme na vrcholu kopule. Pohled na svatopetrské náměstí a Řím je úchvatný. V dálce rozpoznáváme i některé další památky, jako třeba Koloseum. Během cesty ven z chrámu máme ještě čas prohlédnout vnitřek baziliky. Na podlaze zkoumáme podivné čáry, u kterých je vždy nějaké jméno. Později se z průvodce dozvídáme, že jde o rozměry jiných světových chrámů. Italové rádi všechno poměňují a díky tomu, že chrám sv. Petra je největší na světě, není nic lepšího, než to všem ukázat.

Další zastávkou je Koloseum. Monumentální památku obhlédneme zvenku i zevnitř. Jako parazitům se nám několikrát daří připojit k nějaké té skupině a chvíli s ní poslouchat výklad. Nejvíce nás asi překvapuje, že pověstný palec, kterým ukazoval císař, zda má být gladiátor zabít či ne, je ve většině filmů používán špatně. Jak to tedy je prý správně? Palec vodorovně znamenal zabít, kdežto pokud byl schován do pěsti, znamenal, schovej zbraň a nech žít. Další veselou zajímavostí bylo zjištění, že jedním z velmi kulturních míst, kde si dávali Římané sraz, a diskutovali zde spolu, byly tehdejší veřejné záchodky.

Co by kamenem dohodil od Kolosea je Palatino, tedy antické „město“ spolu s původním stadionem. Všude kolem obhlédneme pozůstatky antických sloupů, různých staveb a důkazy o antické civilizaci.

V podvečer už máme přepamátkováno, dávně si tak jako každý den pravou italskou zmrzlinu a vyrážíme hledat autobus číslo 246. V podzemí nás zarazí velmi luxusní souprava metra, která nás veze směrem k našemu kempu. Říkáme si, že jsou Italové holt trochu dál. Druhá souprava na protější koleji nás ovšem vrací do reality. Jsou na tom možná i hůř. Tajně se jdeme osprchovat do kempu, neb jsme ho ráno oficiálně opustili a vyrážíme dále na jih. Vesuv nás volá.

Během noci přejíždíme k Pompejím. Cesta probíhá celkem v pohodě, ovšem hledání místa na nocleh je více než dramatické. Po asi hodinovém bloudění okolím Pompejí, které nás trochu zaskočily neskutečným nepořádkem, se spustila opět šílená průtrž mračen. Pomalu projíždíme městem. Všude se valí voda. Zajíždíme do jedné tmavší uličky, v domnění, že za ní je něco, co vypadá jako parkoviště. V tom náhle

Pompeje pod Vesuvem

Slon dupe na brzdy se slovy: „Ty vogo, tam je mořel!“. A bylo. Nocujeme u benzínky skroucení v autě. Venku stále prší. Někdy okolo páté přestává a Aleš se Slonem si berou karimatky a jdou spát ven vedle auta.

den 4. – pátek, 4. 8.

Ráno, se proboužíme na parkovišti za benzínovou pumpou. Okolo Aleše a Slona pobíhá chlapík s koštětem a snaží se uklízet. Na radu, kterou jsme dostali od Magdy v Tescu, vyrazíme na obhlídku vykopávek Pompejí hned brzy ráno. Rada to byla nad zlato, okolo jedenácté je zde již neskutečné vedro. Naše představa o tom, že to bude pouze místo, které před 2000 lety zasypal popel z vybuchlé sopky, byla rázem ta tam. Pompeje jsou normální velké město, které žije obvyklým životem. Auto necháváme na jednom z mnoha parkovišť, kterému šéfuje čiperný Polák. Za 5 euro parkovného hned přidává rady kam jít a kam ne.

Daří se nám využít karet ISIC na slevu na vstupné, což považujeme za úspěch a za vstup do Pompejí dáváme 4,50 eur. Opět několikrát využíváme taktiky parazitů a tu a tam se nenápadně přidružujeme k té či oné skupince. Shodujeme se na tom, že dnešními slovy bychom

událost z roku 79 shrnuli stručně. Byl to pěkný mazec. Dostatečně unavení opouštíme památky a jdeme na pizzu.

Ani jsme se nenadáli a sedíme v řecké pizzerii, kterou jisto jistě vede mafián. Chlapík v otrhaných ríflích halasně mává na všechny kolemjdoucí, kteří se s ním chodí obejmut či ho uctivě zdraví. Vrcholem všeho je příjezd policejního vozu a opakování divadla zdravení a objímání se. Máme z toho ohromnou srandu, ale smát se neodvažujeme. Platíme, nasedáme do vozu a míříme nahoru do kopce na Vesuv.

Po cestě serpentinami, kde si Slon parádně procvičil své řidičské umění a Sini se tradičně parádně prospala, se ocitáme kousek pod vrcholem. K vrcholu kráteru je to na dohled. Platíme vstupné, ano i zde se platí (3 eura) a stoupáme vzhůru. Ani ne za 20 minut stojíme na okraji vyhaslé sopky. Při pohledu dolů na jednu stranu na Neapol a na druhou na Pompeje, vždy ale k moři. Dokážeme si tedy perfektně představit, co znamená pojem nadmořská výška. 1200 metrů nad mořem je k poznání jednoznačně. Vesuv je opravdu turistickou atrakcí pro šunky. Potkáváme zde i paničky v pantofličkách. Ani nás tedy nepřekvapuje, že se na hraně kráteru nachází ne jeden stánek se suvenýry. Vesuviánské víno nás zaujalo, a tak děláme

kšeft i my.

Dnešek je den nabitý víc než ty předchozí. Z Vesuvu míříme na podvečerní prohlídku Neapole. Zde nás s naprostou elegancí podfoukl jedem Ital. Velice dlouho jsme hledali místo k zaparkování, v tom se objevily dvě volná na náměstíčku před jedním hotelem. To už na nás mává zmíněný Ital.

„Sem pojedte! Tady zaparkujte.“

Říkáme si, že to je asi někdo od toho parkoviště a dohlíží na to, abychom nezabírali moc místa. Jen co vystupujeme, okamžitě padá otázka:

„Na jak dlouho?“

Za odvědi: „Dvě hodiny.“ ihned další – „5 euro“.

Není to málo, ale mohlo to být horší. Dáváme 5 euro a než se stačíme protáhnout, chlapík je pryč a my si uvědomujeme, že stojíme na standardním placeném parkovišti bez dokladu o zaplacení a o 5 eur chudší. Jo, kdo umí, ten umí.

Jdeme se tedy seznámit s Neapolí. Všude je plno lidí, pouličních prodavačů kabelek od Gucciho a brýlí od Diora a také neskutečné množství odpadků. Vyhlédli jsme si jakousi pevnost nad městem a vyrazili jejím směrem. Po chvíli stoupání divokými uličkami, kde musíme dávat velký pozor, aby nás nesrazil skútr či něco podobného, se naše cesta změnila ve schodiště, ani nevíme, kolik jsme vystoupali schodů, ale nahoře byl parádní výhled na celé město. Cesta dolů byla jak cesta peklem. Myslím, že pro většinu z nás to byl největší nepořádek, který jsme kdy viděli. Vezmeme-li v potaz, že se o Neapoli říká, že je to velmi nebezpečné město, jsme rádi, že jsme dorazili na hlavní třídu bez jediného konfliktu s místními temperamentními Italy.

Stáváme se svědky velmi komické situace - průjezd finanční policie místem, kde černoši prodávají své úžasně levné značkové zboží. Evakuace, kterou zkoušíme na táboře za 6 minut, je proti nim naprosté loudání. Černoši stíhají ani ne za tři minuty sbalit svůj stánek, se vším zmizet, obejít blok a vše rozprostřít kousek vedle.

Vesuv byl podle plánu neplánu nejjihnější místo naší cesty, obracíme tedy k severu a míříme na Florencii a dále k dalšímu místu, které nám bylo doporučeno na poslední chvíli, do zábavního parku Mirabilandia u Raveny. Jedeme napříč Itálií přes hory a doly. Pouze po hlavních a vedlejších silnicích. Úsek více než 70 km serpentin v nás vzbuzuje dojem, že to snad bylo lepší objet oklikou přes Boloňu po dálnici. Cesta běží

Cesta na Vesuv je dnes procházka růžovým sadem

dle již známého scénáře. Slon řídí. Ještěr naviguje a Sini spí. Možná lépe, že spí, neb její strach z výšek by jistě dostal co proto.

Okolo druhé hodiny ranní nacházíme jedno pěkné odpočívadlo v blízkosti Florencie a s dosti chmurnými představami usínáme. Teď se tomu smějeme, ale nazítří ráno nás čeká asi nejtěžší mise celého zájezdu.

den 5. – sobota, 5. 8.

Dnešek začíná zcela jinak než dny předchozí. Rozhodně ne klidně. On v podstatě začal už včera večer během vystupování. Poté co se rozespaly Aleš a Ještěr pustili do polemiky, zda jde zamknout kufr tak, aby ostatní dveře zůstala otevřená. Aleš strká klíček do zadních dveří a otáčí klíčkem. Cvak, kufr je zamčen. Tomu že se zamkly i přední dveře, nevěnuje velkou pozornost, přeci jen se mu chce spát. Aby se klíčky při vyndávání věcí na spaní neztratily, odkládá si je do kaslíku zadních dveří. Už je asi jasné, kam to vše míří. Jeden nepozorný pohyb, klap a auto je zavřené, zamčené a klíče uvnitř. Naštěstí zadní dveře jsou jen přibouchlé a 5 milimetrová škvíra v nás vzbuzuje naději. V noci to nemělo cenu řešit a podle přísloví „Ráno moudřejší večera.“ jsme řešení nechali na ráno.

Slon se probouzí první a vyrazí do obhlídku okolí. Jediné štěstí, že jsme na kraji Florencie,

neb nedaleko parkoviště je taková malá zahrádka. Slon sice ne moc vychovaně přelézá plot a hledá něco, co by se hodilo. Klíčky jsou „naštěť“ v kaslíku nedovřených dveří, a tak se rodí nápad, zatlačíme drátem na centrálu a auto otevřít jím. Po nějaké době (asi tak hodině?) se Ještěřovi daří klíče přemístit na sedačku a později i nahoru za zadní sedadlo. Vždy se snažíme mačkat tlačítko, ale auto se ne a ne odemknout. Během této záchranné akce Aleš prolašuje:

„Jediný štěstí je, že vypadáme tak směšně, protože jen díky tomu na nás ještě nikdo nezavolal policii.“

Hned vedle nás totiž celkem v poklidu snídá starší pár, který asi jede na výlet do Florencie jako my. Řidič kamionu, který stojí opodál, vysílá svého syna, aby obhlédl, co děláme, a aby se v příštím okamžiku mohl smíchy popadat za pupek. Vrcholem je okamžik - to už se smějeme i my - kdy k nám přichází jeden Ital s manuálem ke své Suzuce a prosbou zda mu nepomůžeme. Prý mu to nestartuje. Smutně mu oznamujeme, že bychom mu rádi pomohli, ale až potom, co se nám podaří otevřít auto. Asi to moc nepochopil, neb jen nerad odcházel a spíš si myslel,

Florence a její svatí

že mu nerozumíme, co chce. Nakonec mu pomáhají chlapíci z technických služeb, kteří přivolávají odtahovou službu. Nám svítá malá naděje, že by i nám mohli pomoci. Poté, co jim Aleš vysvětlil, co se nám stalo, poklepal mu jeden z nich na rameno a s úsměvem dodal: „Good luck!“

Čas mise je T+2:38:00. Další nápad, který nás na ne krátkou dobu zaměstnává, je dostat klíčky co nejlíže ke škvíře a jiným drátem se pokusit dostat ven alespoň dálkové ovládání. Slon vyráží hledat další dráty, zatímco Ještěř s Alešem zápasí s klíčky na háčku. Slona zastavuje Alešova věta: „Už nikam nechod...“, nestalo se nic jiného, než že se dálkové ovládání utrhlo z gumového kroužku a zapadlo kamsi do útrob auta.

V této chvíli jsme již začali přemýšlet nad násilnější variantou, jak se dostat dovnitř. Jenže rozbít okénka je dosti drastické a přeci jen by asi znamenalo konec této výpravy. Dudu přichází s dalším nápadem. Ještě že má krátké vlasy a dlouhý rozum. Vyndáme klíčky. Díky tomu, že jsme ovládání nechtěně utrhli, zbyly nám jen klíčky, které bychom s trochou štěstí mohli protáhnout škvírou ve dveřích. Vší silou zabíráme za dveře a vzniklou mezerou se nám daří klíče vytáhnout. Jaká radost to byla si ani nedovedete představit. Klíče jsou venku a ohromná euforie panuje mezi námi. V rámci bezpečnostních opatření si rozdělujeme dva klíčky a dvě dálkové ovládání, které máme s sebou, abychom podobné situaci co nejdříve na příště zabránili. Čas mise více než čtyři hodiny není nijak světoborný, ale hlavně, že jsme to nevzdali.

Dlužno podotknout, že všude kolem nás byly cedule s nápisy - plocha je pod dohledem policejních kamer. Shodujeme se na tom, že pro službu konající policisty to musela být naprosto úchvatná reality show.

Kolem jedenácté hodiny nasedáme do auta a uháníme konečně do centra Florencie. První naší zastávkou je bazilika Santa Croce, kde se nachází velké množství hrodek a památníků slavných Italů a také těch, kteří nějakým způsobem proslavili Florencii. Za 5 euro je zde k vidění hrobka Galilea Galilei, Michelangela, Machiavelliho, anebo památník Leonarda da Vinci či Danteho. Uvnitř chrámu jsme také objevili starou kožařskou dílnu spolu s malým krámkem (jenž však svými cenami zas tak malý nebyl).

Vrcholem dnešního dne byla asi návštěva galerie Uffizi, která představuje renesanční umění od Botticelliho přes Leonarda da Vinci až k dílům Tiziana. Řekněme si upřímně, v životě jsme

tolik svatých neviděli a obávám se, že mnozí z nás již neuvidí. Závěr expozice patřil oddělení věnované Leonardu da Vinci a jeho vědecké činnosti. Mohli jsme si tu prohlédnout modely jeho návrhy a také vysvětlení a bližší výklad některých jeho myšlenek. Slon se zarazil hned u prvního panelu a pak už jen za ostatními ztrácel a ztrácel. Kdyby nebyl v 18.30, kdy zavírali vyveden, byl by tam asi dodnes. Zato Sini přeci jen vzala tuto expozici hopem, a naopak nemohla pochopit, proč že tam Slon tráví tolik času. Sama se tak díky své únavě stala dalším exponátem pro kolemjdoucí kunsthistoriky. Chyběla už jen cedulka - Mladá dívka na lavici rozmaharádžovaná spící. Rozhovor nadšeného Slona a probudivší se Sini snad není ani publikovatelný. Aspoň že někdo měl radost.

Dosti znavení vyrážíme prakticky najisto k autu, dnes poprvé jsme si vzali mapu města. Nebudeme moc rozpitvát to, že to najisto nám trvalo více jak dvě a půl hodiny a že jsme některými ulicemi prošli i čtyřikrát. Několikrát jsme si i mysleli, že jsme na správném místě a auto nám odtáhli, ale přeci jen nás jeden místní polomafián u obchodu se šperky ujistil, že auta se o víkendech neodtahují. Co z toho plyne za ponaučení, když už si člověk vezme mapu, je dobré, když se do ní na začátku podívá.

Nocujeme kousek od města Rimini na zavřené benzinové pumpě s vidinou klidného a odpovědného dne v zábavním parku.

den 6. – neděle, 6. 8.

Ráno nás budí kokrhající kohout. Spíme ne-daleko výběhu pro slepice. Vydáváme se podle šipek do centra, o kterém jsme si přesvědčeni, že se jedná o Rimini. Ale během procházky k místnímu hradu několikrát potkáváme název jiný - Santarchangelo, což nás nakonec utvrzuje v tom, že v Rimini opravdu nejsme. V místním informačním centru, které právě otvírá, bereme leták s mapkou cesty do Mirabilandie. Je to ještě asi 40 km, ale to už je vlastně za humny. Trochu máme obavu, abychom park nepřejeli, neb i mapa je taková poněkud zmatená.

Obavy byly zcela zbytečné, park se přejet nedá. Již z dálky je vidět velké kolo Eurowheel. Platíme na první pohled celkem vysoké vstupné (23,50 euro), ale s ohledem na to, že to je paušál a pak už se nikdo neptá, kolikrát, kterou atrakci navštívíte, je to vlastně zadarmo. Po třech týdnech strávených ve Space Center Nouzov nemůže být první atrakcí nic jiného než místní Space Center, kde objevujeme vystřelo-

Atrakce se sprchováním

Akční film naživo

Před startem do výšin

vací trenážery Columbia a Discovery. Z výšky, kam nás trenážer vyslal, se dal dobře obhlédnout park. Další atrakce, která nás zaujala, nesla jméno Katun a celá byla pojata v mayském duchu. Nebylo to nic jiného než supermoderní obrovská horská dráha, kde ovšem sedadla visela dolů. V prospektech se píše, že se návštěvníci pohybují více než 100 km/h a mnohdy i hlavou dolů. Prospekt nelhal, byla to fakt síla. Zajímavostí byly dvě fronty, jedna do první řady a druhá do zbývajících sedadel. Nenechali jsme si tuto šanci ujít a napodruhé jsme si vystáli tu

VŠECHNY CESTY VEDOU DO ŘÍMA

do první řady. Byl to ještě lepší zážitek než napoprvé. Další z mnoha atrakcí, ke které jdeme, je ta, kterou znáte určitě z úvodní znělky seriálu Step by Step - Niagara. Loďka nás vyvezla nahoru, otočili jsme se a už jsme svištěli velkou rychlostí dolů, kde jsme očekávali malé ošplouchnutí vodou. Z malého ošplouchnutí se vyklubala obrovská vlna, která nás parádně spláchlá a nenechala na nás ani nit' suchou. Takže záhadou je, jak v té znělce mohou hlavní hrdinové seriálu zůstat úplně suší.

Po skvělých atrakcích přichází i ty slabší, tedy alespoň pro nás. Nasedáme do čehosi, co vypadá jako obrovské dračí vejce a jedeme vstříc světu Monosaurus. Během cesty potkááme obrovské repliky dinosaurů, které občas „děsivě“ zařvaly, ale to bylo vše. Ještěr je ovšem nadšen. Chuť si jdeme spravit do letošní novinky tohoto parku - Ghostville, tedy strašidelného městečka, kde na nás vybaflí dokonce i živí lidé. V podstatě to je taková fajnovější cesta odvahy. Super zážitkem je i dráha Pakal - důlní společnost. Malé vozíčky, které jezdí po klikaté dráze, a vypadají, že každou chvíli vyletí z dráhy. Sem jsme dostali i Sini, která má přeci jen z těchto výškových atrakcí respekt. To ovšem chudák neví, že to je jen trénink na Siera Tonate - nejstarší horskou dráhu v Evropě. Marianovi by se určitě líbila. Sem tam nějaká závitová tyč a jinak samé hřebíky. Nevypadalo to moc bytelně, ale všichni tomu věřili, tak nač panika. Sini to nakonec dala a myslíme, že to pro ni byl asi největší životní výkon. Úplným vrcholem celé návštěvy parku pro nás asi bylo představení kaskadérů - Scuola di Polizia. Zběsilá jízda aut, motorek ale i tanku. Jízda po dvou kolech, brzdění ve smyčku, a ještě lepší kousky předváděla policie bojující s teroristy. Den zakončujeme vyhlídkovou jízdou na obrovském kole Eurowheel.

V podvečer park opouštíme a vyrážíme hledat nějaké místo, kde bychom se mohli vykoupat v moři. Za tmy dorážíme na pláž a po nočním koupání se vracíme k benzínce, kde jsme spali minulou noc.

den 7. – pondělí, 7. 8.

Ráno se probouzíme díky pumpaři (už mu bohužel skončila dovolená), který myje jakémusi Francouzovi auto v myčce, kterou máme prakticky za hlavou. Rychle se balíme a raději ujíždíme někam k moři. Dopoledne trávíme na pláži, kde se ujišťujeme v tom, že bychom na ní více jak den nevydrželi, a pak míříme do Benátek. Cestou stíháme jeden menší karambol, chole-

rická Italka volá policii, přivolaní policisté nechtějí nic řešit, manžel je nad věcí, gestikuluje cosi, že jeho žena není normální. Prostě pravá Itálie.

Do Benátek přijíždíme v podvečer, trochu maturujeme u parkovacího automatu, ale nakonec vyrážíme do srdce města na vodě. Poslední italská zmrzlina v Benátkách byla ve výsledku nejlevnější, nelepší a největší. A pak, že v takovém městě bude drahé. Ani avizovaný zá-pach se nekonal, nebo možná ano, ale rozhodně ve srovnání s Neapolí to byla naprostá paráda. Auto nacházíme snadno a tím vlastně naše cesta Itálií končí, čeká nás už jen přejezd do Rakouska a pak stejnou cestou domů do Čech.

den 8. – úterý, 8. 8.

Rakousko projíždíme, teda Ještěr projíždí, bez větších problémů. Ovšem čím více se blížíme k domovu, tím více se ochlazuje. V Čechách se musíme dokonce přiblíct (změna z 35 °C na 20 °C není vůbec příjemná). Náš milovaný Kolín vidíme před sebou okolo sedmé hodiny ranní, čímž naše putování definitivně končí, tedy alespoň pro letošní prázdniny (a pro ty příští prý vybereme nějakou chladnější zemi).

Typická ulice Benátek

Informace a zajímavosti

Změna termínů
a akcí vyhrazena

Připravované akce 2006 / 2007

14. října	výprava
26. - 29. října	velká podzimní výprava
4. listopadu	výprava
17. - 19. listopadu	výprava
2. prosince	Uzlařská regata
16. prosince	výprava
23. prosince	Vánoční besídka
13. ledna	výprava
27. ledna	výprava
9. - 11. února	výprava
24. února	výprava
24. března	výprava
5. - 8. dubna	velká velikonoční výprava
14. dubna	výprava
27. - 29. dubna	výprava
12. května	výprava
12. května	Vlajková hra
25. - 27. května	Nouzovská Třístovka
9. června	výprava
23. června	výprava
21. - 24. června	velký tah
30. června - 6. července	stavba tábora
7. - 28. července	letní tábor Nouzov
21. července	návštěvní den na táboře

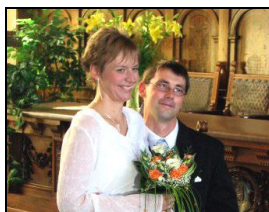
Definitivní konec latrín

V červnu nastal historický okamžik. I pánové se dočkali nových ka-
dibudek a poslední funkční latrína na Nouzově byla definitivně zruše-
na a zlikvidována. Byla tak uzavřena jedna důležitá kapitola z historie
táborových staveb. Čest jejich památce.

Nouzovský triatlon

Letošnímu ročníku, který proběhl 26. srpna na Nouzově nepřálo po-
časí. A tak osm statečných, z toho jedna dívka, vyhráli především boj
sami se sebou už jen tím, že se postavili na start a náročný závod ab-
solvovali. Vítězem se stal Skyslo.

Svatba

2. září si na kolínské radnici řekli ano Sysel a Hop. Přejeme jim
všechno nejlepší do společného života a zdraví a štěstí pro celou bu-
doucí rodinu.

Slavné výroky

Všichni mají zavázané oči a mají za úkol se seřadit podle délky vlasů.

Houmr: Ti, co mají delší vlasy jak Albín, tak támhle k němu!

Áťa: Fůj, já mám mravence v zadku a pí-chají! Au, to bolí!

Krtek při vybíjení po dalším neúspěšném pokusu někoho vybit:

To je hrozný, ten míč se vás bojí!

Asi pro 8 lidí se uvařily dva balíky špaget, ale všichni už nemůžou, aniž by se to snědlo

Áťa: No asi jsou dva balíčky hodně...

Monča: No, je jich hodně, my máme doma jeden balík na tejdna.

Áťa: Já taky kluka nepotřebuju, i když někdy jsou fajn...

Fretka jde potokem:

Jéé, tady je něco hnusnýho!... Ale je to příjemný na nohy.

Monča vypráví vtip o blondýnách. Všichni se smějí, jen Verča Č. ne. Koláč na to samozřejmě upozorní.

Verča: Já se koukám, jestli nejsem taky blondýna.

Sledujeme fotbalový zápas ČR : Ghana

Annie: To je první třetina, ne? To budou ještě dvě přestávky?"

Bety vypráví o meteorologické budce na náměstí v Hradci Králové:

Je tam taková budka, z jedné strany nic a z druhé strany něco!

Krtek prohlíží Bětky saxofon.

To má čudlík jak počítač. To bych nezládl.

Při nástupu poslední večer:

Jezedačka: Slone? A večere bude před tou hostinou nebo až po ní?

V rádiu začali hrát We are the champions.

Lenka: Jé, to je ze Shreka!!

Kluci nakládají doutnající popel z ohniště do kolečka

Morče: Hej, hoří vám trakař!

Test z astronomie

Kájina: Černá díra je to, když jedeš kolem a spadneš do ní, tak ona tě zpátky nepustí.

Karle, ukaž zuby! (pozn. Karel je králík)

Nezáviděníhodná situace - Milka právě přistává do vody a ještě k tomu do kopřiv

Kryštof: Pluto je takový plynný, ledový nic, (nemůžem si na něj stoupnout).

Tom: Ve vesmíru se nachází hvězdy, černá díra, Měsíc, prach (střelný)

Čůňa nadšeně volá na pejsky:
Čičíííí!

Adélka: Nemůžou dělat štěňátka, když se nehárá

Čůňa: Co to je? Proč by se měla hádat?

Lenin na Albína:

Čau šampóne, kde máš gelovej sprch?